

Vandekeybus vindt nieuwe adem

BRUSSEL

Van onze medewerkster
Sally De Kunst

Hij kondigde het in het verleden al verschillende keren aan, maar met zijn voorstelling *Sonic Boom* lijkt Wim Vandekeybus eindelijk echt een nieuwe adem te hebben gevonden. Het levert hem voor de eerste keer in zijn carrière een plaats op op de affiche van het Nederlands-Vlaamse Theaterfestival.

Uitgangspunt van *Sonic Boom* was de uitnodiging van Ivo Van Hove, directeur van Toneelgroep Amsterdam (TA), om een gastregie te komen doen. Vandekeybus woonde een aantal repetities van het gezelschap bij en koos ten slotte voor rasacteurs Joop Admiraal, Kitty Courbois en Titus Muizelaar. De rust en de présence van die TA-oudgedienden staat in schril contrast met de ongeduldige lichamen van de acht jonge Ultima Vez-dansers die hen in Sonic Boom omringen. In deze confrontatie ligt de sleutel voor het evenwicht tussen taal en lichamelijkheid dat Vandekeybus al jaren zoekt.

Na *Scratching the Inner Fields* en *Blush* is de rode draad in Sonic Boom immers opnieuw een tekst van Peter Verhelst, waarin deze keer de herinnering aan een kortstondige ontmoeting tussen een man en een vrouw op een broeierige nacht in verschillende variaties weerkeert. Hebben ze elkaar werkelijk ontmoet? Is ze echt vertrokken? Heeft hij haar verkracht? Verhelst geeft geen antwoorden, maar schept een zintuiglijke sfeer van hunkering, verlies en dood, die door Admiraal, Courbois, Muizelaar en Ina Geerts ingehouden verwoord wordt. Dat liefde pijn is, vindt zijn fysieke equivalent in een krachtige scène waarin dansers en acteurs onophoudelijk in een sneltempo vallen. Van een tafel, een stoel of ballustrade die een dijk met uitzicht op de einder suggereert.

Vandekeybus meandert zo voortdurend tussen woord en beweging. De Amerikaanse deejay van de nachtradio *Sonic Boom* die de muziek van onder meer David Eugene Edwards van Sixteen Horsepower aan elkaar praat op een manier die doet denken aan de soundtrack van Tarantino's *Reservoir Dogs*, manipuleert de dansers koel en berekend tot zelfverminking en brutaliteit. Het onderhuidse geweld van Verhelsts poëzie wordt zo plots expliciet. Zijn geverniste, verlangende lichamen krijgen een weerklank in agressieve dansfases. De tragiek van de liefde vindt een antwoord in de dood. In de sprong die Ina Geerts van de ballustrade, in het bestrooien van het frêle lichaam van Joop Admiraal met as. Behoedzaam heeft Vandekeybus deze keer beelden uit zijn eigen repertoire uitgezocht die de stemming van Verhelsts tekst versterken. Hij citeert, maar doseert ook, en dat is na het enerverende *Blush* een ware verademing.